

ב"ל (תל-אביב-יפו) 55514-07-12 - מרדכי ברדוגו נ' המוסד לביטוח לאומי

להחלטה בערעור (נדחה)

ב"ל (תל-אביב-יפו) 55514-07-12 - מרדכי ברדוגו נ' המוסד לביטוח לאומי מחוזי עבודה תל-אביב-יפו
ב"ל (תל-אביב-יפו) 55514-07-12
מרדכי ברדוגו

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ עו"ד ספורטה

בית דין אזורי לעבודה בתל-אביב-יפו

[21.01.2013]

כב' השופטת שרה מאירי

פסק דין

1. לפניי ערעור לפי סעיף 213 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], התשנ"ה - 1995 על החלטת הוועדה לעררים (אי כושר) מיום 30.5.12, אשר קבעה כי המערער לא איבד את כושרו להשתכר.
2. הועדה שבה ודנה בעניינו של המערער בעקבות פסק דין שניתן בהסכמה ביום 26.1.2012 (על-ידי כב' הרשמת [כתוארה דאז] ק. כהן בתיק בל 12270-09-11) שקבע, כדלקמן:
"עניינו של המערער יוחזר לוועדת עררים (אי כושר) בהרכב חדש אשר תדון בתיק כערר על החלטת הדרג הראשון האחרונה שניתנה בעניינו. בפני הוועדה לא יעמדו פרוטוקולים של וועדות עררים כלשהן המאחרות להחלטת הדרג הראשון וכן פסקי הדין שניתנו בנוגע לוועדות אלו. "
("הועדה"; "פסק הדין").

טענות הצדדים

3. לטענת המערער, הוועדה התעלמה באופן בוטה מפסק הדין, לא התייחסה לכלל הליקויים מהם סובל המערער ולא בחנה את נפקותו של כל ליקוי והשפעתם המשולבת של כלל הליקויים על כושרו של המערער לעבוד ולהשתכר. עוד נטען כי קיים חשד שהוועדה עיינה בפרוטוקולי הוועדות הרפואיות הקודמות בניגוד מפורש לפסק הדין. חשד זה מתבסס על זהות בטענות ובהנמקות אותן מעלה הוועדה ולהנמקות שהועלו בוועדות קודמות.

4. במועד הדיון שהתקיים בפני כבוד הרשם ת. סילורה טען המערער כי דו"ח הועדה האחרונה מורכב מכל הפרוטוקולים הקודמים שהיו, לקחו מכל פרוטוקול משהו ורשמו את זה ובעבר השופטת לא קיבלה את זה. כמו כן לא התייחסו לכל המסמכים הרפואיים. עוד ציין המערער כי קיבל אי כושר לשנים 1.3.04 עד 1.1.05 60% ולאחר שערער על קביעה זו המוסד הוריד לו את אי הכושר רטרואקטיבית ואח"כ עוד פעם נתנו לו. זה אומר שהועדה לא עובדת לפי שיקול דעת.
5. המשיב סבור שהועדה מילאה בצורה מלאה אחר הוראות פסק הדין. הועדה מבצעת סקירה מורחבת של כל הנתונים בתיק לרבות התייחסות לחוות דעת שיקום ורופא מוסמך, מפרטת את כל השתלשלות ההליכים בעניינו של המערער, מגיעה למסקנה כי המערער כשיר לעבודה מלאה. תשומת לב ביה"ד כי הועדה באה לקולא עם המערער בכך שבחרה לא לבטל דרגת אי כושר שניתנה לו מיום 1.3.04 עד ליום 1.1.05, אולם לאחר תקופה זו קבעה כי הוא כשיר לעבודה לחלוטין. כמו כן הועדה מתייחסת לטענות המערער, מתבססת בהחלטתה על החלטת הועדה הרפואית תוך התייחסות לכל ליקוי ומציינת במפורש אילו עבודות ניתנות לביצוע על ידי המערער ובכך מגיעה למסקנה אשר אינה מצדיקה את התערבות ביה"ד. אשר על כן לא נפל פגם משפטי ויש לדחות את הערעור.
- דיון והכרעה
6. לאחר ששבתי ועיינתי בטענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להדחות. אפרט להלן את נימוקי הכרעתי.
- על פי סעיף 213 לחוק, החלטות הועדה ניתנות לערעור בשאלה משפטית בלבד בפני בית דין אזורי לעבודה. בית הדין לא יתערב בממצאיה הרפואיים והמקצועיים של הוועדה, כל עוד היא ממלאת את תפקידה בהתאם לחוק ולתקנות וכנדרש מועדה מעין-שיפוטית. במסגרת סמכותו, בוחן בית הדין אם הועדה טעתה בשאלה שבחוק, חרגה מסמכותה, הסתמכה על שיקולים זרים או התעלמה מהוראה המחייבת אותה (עב"ל (ארצי) 100014/98 הוד - המוסד לביטוח לאומי, פד"ע לד 213 (1999)).
7. הלכה פסוקה היא כי משמוחזר עניינו של מבוטח על ידי בית הדין לוועדה בפסק דין עם הוראות, על הועדה להתייחס אך ורק לאמור בו ואל לה להתייחס לנושאים שלא פורטו באותה החלטה (ראו: דב"ע נא/01-29, מנחם פרנקל נ' המוסד, פד"ע כד' 160).
- אם מילאה הועדה כראוי אחר הוראות פסק הדין, אין לומר כי נפלה טעות שבחוק המחייבת התערבות בית הדין בהחלטתה.
8. לצורך שלמות התמונה אביא את החלטת הוועדה במלואה:
- "הועדה עיינה בפסק הדין מ- 26.1.12 לפיו ועדה זו תדון בכושרו לעבודה כערר על החלטת הדרג הראשון (פקיד התביעות) האחרונה שניתנה בענינו. הועדה מציינת שלא עומדים בפניה פרוטוקולים של ועדות קודמות וכן לא פסקי הדין הקודמים למעט פסק דין זה.

הועדה מצאה בתיקו החלטת פקיד התביעות האחרונה מ-21.6.04 לפיה נקבעה דרגת אי כושר חלקית בשיעור 60% זמנית מ-1.3.04 עד 31.12.04. בהתאם לאבחון הרפואי מ-30.5.04 לפיו נקבעה לתובע נכות רפואית בשיעור 61% עד 31.12.04.

בחוות דעת רופא מוסמך לענין כושר התשכרות מ-30.5.04 צוין כי מסוגל לעבודה במשרה מלאה המתבצעת בישיבה.

הועדה עיינה גם בחוות דעת אורטופדית ד"ר נסיג מאיר מ-3.5.04 לפיה הומלצו כל אחוזי הנכות הן היציבים והן הזמניים שאומצו ע"י הרופא המוסמך באבחון מ-30.5.04 וצוין כי כשיר לעבודה המתבצעת בישיבה. מעיון בדוחות השיקום מסתבר כי לתובע השכלה יסודית ועבר גם קורס טבחות. עבד כטבח ומנהל מטבח במקומות שונים. עבודתו האחרונה היתה כמפקח נקיון עבד עד 6/02 החליק בעבודה ונפל ומאז לא עבד במשרה מלאה. עבד תקופה נוספת מ-9/03 - 1/04 במשרה חלקית 4 שעות ביום עבודה זמנית כמפקח נקיון עבודה שהתבצעה בישיבה כסדרן עבודה.

הועדה ערה לעובדה כי עד 29.2.04 נקבעה לתובע דרגת אי כושר מלאה בשיעור 75% וזאת בהתחשב גם באחוזי נכות רפואית נמוכים מהעומדות היום בפני הועדה (46%) לעומת 61% זמנית וזאת על מנת לאפשר לתובע לעבור הליך שיקומי שיכשיר אותו לעבודה המתבצעת בישיבה.

הועדה מציינת כי מחלתו הבסיסית והדומיננטית הינה שיתוק רגל ימין על רקע מחלת פוליו מילדות ועם ליקוי זה גדל והתגלגל לתפקד ואף עבד שנים רבות בעבודה פיזית שאינה מתאימה לליקויו.

הועדה עיינה גם בחוות דעת רופאה תעסוקתית, ד"ר חנה טרוגוביצקי מ-18.3.03, הועדה מסכימה עם קביעתה כי התובע אינו מסוגל לעבודה הדורשת עמידה והליכה ממושכים ושאינו מתאים לעבודות קודמות אותם ביצע בעבר כטבח, מנקה חלונות, או משגיח על עבודות נקיון. כמו כן מציינת בחוות דעתה כי במצבו הנוכחי בעת הבדיקה מתאים לעבודה מלאה שעיקרה בישיבה.

הוועדה עיינה גם בחוות דעת אורטופדית ד"ר א. אבנטוב מ-13.3.06 חוות דעת זו ניתנה לבית המשפט. ד"ר אבנטוב כותב בחוות דעתו "בהסתייגות שאינני רופא תעסוקתי נראה לי שיתקשה לעסוק בעבודה הקשורה בהרמת משאות ועמידה ממושכת".

הועדה מסכימה עם קביעה זו.

הועדה בבואה לדון בכושרו לעבודה מביאה בחשבון גם את גילו הצעיר יחסית בתקופה הנדונה (49 שנים), השכלתו הדלה יחסית, עברו התעסוקות בעבודות פיזיות. למרות הליקוי הדומיננטי שהוא מילדות השפעת כל ליקוי בפני עצמו והשפעה מצטברת של כלל הליקויים על כושרו לעבודה.

לדעת חברי הועדה ובהתחשב בכל הפרמטרים שצוינו לעיל התובע היה מסוגל בתקופה הנדונה לעבודה אף במשרה מלאה בתנאים ובמגבלות שצוינו לעיל, בעבודות המתבצעות לרוב בישיבה ליד שולחן עבודה, עבודות כגון: חרושת קלה, אריזה, מזון, הרכבה של חפצים לא גדולים, שוער בחנין וכד', או בכל עבודה אחרת קלה ופשוטה המתבצעת לרוב בשולחן עבודה שאינה דורשת הכשרה מקצועית מכל סוג שהוא ושניתן ללומדה תוך כדי ביצועה.

לדעת הוועדה קיימת ירידת מה או הפחתת מה בכושרו לעבודה, אך בוודאי אינה בשיעור של 50% ויותר.

מאחר שלתקופה הנדונה נקבעה דרגת אי כושר חלקית בשיעור 60% ע"י דרג 1 הועדה נמנעת מלהפחיתה ומסתפקת בדחיית הערר "

9. פסק הדין הורה לוועדה, כאמור, לשקול מחדש את עמדתה לעניין שאלת אי כושרו של המערער. מעיון בפרוטוקול הוועדה עולה כי הוועדה פירטה בהרחבה את קביעותיה וביצעה את עבודתה כהלכה וכל טענותיו של המערער מופנות נגד שיקול דעתה המקצועי של הוועדה, אשר לבית הדין אין סמכות להתערב בו. על פי ההלכה, בית הדין אינו שם עצמו כמומחה לרפואה ו/או לקביעת כושר תעסוקתי, והוא אינו קובע את דרגת אי הכושר של הנפגע מאחר שזהו תפקידה של הועדה.
- בנוגע לטענות המערער על כך כי קיים חשד לכך שהוועדה עיינה בפרוטוקולי הוועדות הקודמות בניגוד לאמור בפסק הדין יצוין, כי הוועדה מציינת במפורש שלא עומדים בפניה פרוטוקולים של ועדות קודמות וכן לא פסקי הדין הקודמים למעט פסק הדין וחזקה כי הדברים שנכתבו על-ידי הוועדה אכן נכונים ובכל מקרה, אין בפניי כדי לבסס "חשד" נטען. ראוי לציין עוד כי משעסקין בועדת אי כושר אך סביר הוא כי תוכן הדברים יהיה דומה.
10. לא מצאתי, אפוא, כי נפלה טעות משפטית, המצדיקה את התערבותו של בית הדין. סוף דבר:
11. הערעור נדחה. כמקובל בהליכים שעניינם ביטחון סוציאלי, אין ניתן צו להוצאות חרף דחיית הערעור. הצדדים רשאים לפנות לבית הדין הארצי לעבודה בבקשת רשות ערעור על פסק דין זה תוך 30 ימים מהמצאתו. ניתן היום, י' שבט תשע"ג, (21 ינואר 2013), בהעדר הצדדים וישלח אליהם.